

сепнаха и веднага препрѣчиха сулицы предъ неочакваното видение.

— Какви войски пристигнаха преди малко? — попита тя тихо по български. — Какво става? Бдински стрелци ли сж?

— Не, свѣтла госпожо. Това сж копиеносцитѣ, които отидоха да посрещнатъ царския гостъ по Троянския пѣть. Преди това тѣ доведоха монаха Витлеемъ, който замина съ тѣхъ.

Мария слушаше поразена. Нищо не можеше да разбере. Царски гостъ? Витлеемъ?

— Кой е госта и отъ кѣде иде?

Куманитѣ се спогледаха. Наведоха чело.

— Не знаемъ.

Вратата на царския покой бавно се отвори. Въ свѣтлия четиригълникъ се яви тънката, тъмна снага на Борила.

— Какво диришь тука, Марко?

Девојката съ нищо не издаде сепването си. Веднага отвърна:

— Исахъ да ти говоря.

— По това време?

— Други пѣть не мога да те намѣря. Днесъ два пѣти те дирихъ.

— Много ли е важно това, което ще ми говоришь? Сега съмъ заегъ. Утре.

— Не е много важно, но за мене има значение. Лична моя работа.

— Аха. Разбирамъ. Влѣзь. Но само две думи. Хайде. — и той даде знакъ на единъ отъ куманитѣ да трѣгне следъ него.

— Защо викашь блюстителъ?

— Това е мой навикъ. Предпазливостъта не е никога излишна.

— Имашъ право. И-моятъ баща трѣбваше да бѣде по-трепазливъ на времето.

Борилъ застава като смразенъ. Обърна се. Какво значеха тия думи. Какво си въобразяваше това момиче?